

РЕШЕНИЕ

№ 815

гр. София, 14.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова
Вяра Русева**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10199** по описа за **2021** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Образувано е по касационна жалба от [фирма] срещу Решение № 20164142/ 28.07.2021г., постановено по НАХД № 1750/2021 г., по описа на Софийския районен съд /СРС/, НО, 110-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-007217/21.01.2021г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С.. С постановлението, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда на касатора е наложена имуществена санкция, в размер на 1 500 лв.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон. Не е била спазена процедурата по издаване на ИАА, тъй като касаторът не е бил запознат със съдържанието на Предписание №6 и няма издадено уведомление за индивидуален административен акт. На 07.12.2020г. в протокол за извършена проверка е следвало да се изготви уведомлението за ИАА и същия се издава след представяне на документи и изясняване на случая на 05.01.2021г. Изпълнени са 5 от дадените 7 задължителни предписания. Съществувала е обективна невъзможност за връзка и комуникация с Х. П. Ч., поради което предписанието не е изпълнено. Касаторът твърди, че е платил трудовото възнаграждение, но няма подпис като доказателство на този факт на ведомостта за заплатите. Претендират се разноски.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява.

Ответникът - Дирекция „Инспекция по труда“ - С., редовно призован, чрез процесуален представител оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП изразява становище че касационната жалба не следва да бъде уважена и решението на СРС да бъде потвърдено.

Административен Съд С. - град, Х. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал. 1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, въззивният съд правилно и въз основа на приложените писмени доказателства е установил фактите по делото, като е приел от фактическа страна следното: при извършена последваща проверка по спазване на трудовото законодателство от 07.12.2020г. до 14.01.2021г., проверяващите от ДИТ С. установили, че дружеството - касатор, в качеството си на работодател, не е изпълнило две от дадените му общо седем предписания, а именно това под №6, дадено с П. №ПР-2032455 – работодателят да изплати уговореното трудово възнаграждение на Х. П. Ч. за м. 08.2020г., съгласно чл.128, т.2 от КТ, в нарушение на чл.415, ал.1 от КТ. Срокът за изпълнение на предписанието е изтекъл на 21.12.2020г., следователно нарушението е извършено на 22.12.2020г.

От правна страна съдът правилно е приел, че при съставяне на акта и издаване на наказателното постановление са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са съставени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила в предвидените от ЗАНН срокове. Фактическият състав на приложената административнонаказателна норма е приет за доказан по последователен и несъмнен начин. Законосъобразно е ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя по чл.415, ал.1 от КТ. Не е налице основание за приложение на чл.28 от ЗАНН, не са налице и признаците на маловажен случай на нарушение по смисъла на чл.415в от КТ.

Настоящата касационна инстанция споделя изводите на въззивния съд. Намира, че е безспорно установено извършено нарушение, както и че изготвеното предписание на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ и принудителните административни мерки по този текст имат за цел да предотвратят и преустановят нарушения на трудовото законодателство. От представените доказателства по делото безспорно се установява, че нарушителят не е изпълнил даденото предписание, с което е нарушил разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ. Към датата на съставяне на АУАН 14.01.2021г. на проверяващите не се представени платежни документи – ведомост за заплати, фиш, касов ордер или банково извлечение, които да удостоверяват изплащането на трудовото възнаграждение на Х. П. Ч. за м. 08.2020г.

Разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ определя като административно нарушение бездействието на съответното лице, спрямо което е дадено задължително предписание. След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, то е налице изпълнен състав на нарушение. Нарушението е формално, осъществява се чрез бездействие, трае докато бъде преустановено. Съставът на въззивния съд е провел обективно и всестранно

следствие, за да провери описаните в АУАН и в НП констатации. Изложил е подробни мотиви за законосъобразно ангажирана административно-наказателна отговорност. Решението е правилно. Не са на лице твърдените касационни основания за отмяна на въззивното решение.

Извършеното административно нарушение не представлява „маловажен” случай. Разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 КТ е специална по отношение на нормата на чл. 28 ЗАНН. В настоящия случай, липсват доказателства задължителното предписание под № 6 от протокола за извършена проверка от 07.12.2010г. да е изпълнено от дружеството - касатор към настоящия момент. Очевидно е, че нарушението не е отстранено веднага след установяването му и вредни последици за работника от извършеното нарушение има, доколкото същият е бил лишен от дължимото му трудово възнаграждение за месец август 2020г., видно от събраните по делото доказателства. Твърдението, че трудовото възнаграждение е изплатено, но липсва само подписът на лицето във ведомостта за заплати остава недоказано и пред касационната инстанция, поради което решението на въззивния съд като правилно следва да се остави във сила.

Предвид изхода на делото, на основание чл. 63 ал. 3 от ЗАНН вр. чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

На основание чл. 221, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20164142/ 28.07.2021г., постановено по НАХД № 1750/2021г., по описа на Софийския районен съд /СРС/, НО, 110-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. сумата от 80 /осемдесет/ лева юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.